

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 12 Ὀκτωβρίου 2025 - Δ' Λουκᾶ (Λκ. η' 5-15).

Ἡ παραβολή τοῦ σπορέως, πού ἀκούσαμε σήμερα ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι πρώτη σέ μία σειρά ἀπό παραβολές, πού ὅλες μαζί ὀνομάζονται παραβολές τῆς βασιλείας, γιατί τό κεντρικό τους θέμα εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Αὐτές τίς παραβολές, τίς εἶπε ὁ Ἰησοῦς στήν ἀκτὴ τῆς λίμνης Γεννησαρέτ. Τό γενικό νόημα τῆς παραβολῆς εἶναι τό ἐξῆς· ὁ γεωργός πού σπέρνει εἶναι ὁ Θεός· τό χωράφι πού σ' αὐτό σπέρνει εἴμαστε ἐμεῖς· ὁ σπόρος πού σπέρνει εἶναι ὁ λόγος Του. Τήν ἐξήγηση τῆς παραβολῆς μᾶς τήν δίδει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Ἐμεῖς μέ αφορμή τήν σημερινή παραβολή θά μιλήσουμε γιά τό χρέος τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας πού ὥς ἄλλοι γεωργοί σπέρνουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ μά τό νά κηρύττουν τό Εὐαγγέλιο ἀλλά καί γιά τήν εὐθύνη τῶν χριστιανῶν πού ἀκούνε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ.

Ἐνα ἀπό τά ὅπλα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπλο πνευματικό καί περισσότερο αποτελεσματικό ἀπό κάθε ἄλλο ὅπλο, εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε ἡ πολιτική ἐξουσία, οὔτε ἡ κοινωνική δραστηριότητα ἐπέβαλαν στόν κόσμο τήν πίστη τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλά τό θεῖο κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας, πού δέν εἶναι ρητορεία καί λογοτεχνία, ἀλλά «**ῥήματα ζωῆς**», δύναμη Θεοῦ καί σοφία «**ἄνωθεν κατερχομένη**». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ὁμιλεῖ γιά τήν δύναμη καί τήν αποτελεσματικότητα τοῦ θείου λόγου, λέει ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ζωντανός, γεμάτος δύναμη καί δραστικότητα καί κόβει περισσότερο ἀπό κάθε δίκοπο μαχαίρι. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός μετά τήν Ἀνάστασή Του στέλνει τούς μαθητές νά κηρύξουν τό Εὐαγγέλιο σέ ὅλο τόν κόσμο.

Αὕτη τήν θεία παραγγελία τηρεῖ ἡ Ἐκκλησία μέχρι σήμερα· κηρύττει τό Εὐαγγέλιο καί προφορικά καί γραπτά, μέ ὅλα τά μέσα πού μπορεῖ νά ἔχει στήν διάθεσή της, παντοῦ σπέρνεται ὁ θεῖος λόγος. Ἐνα ἀπό τά ἱερά καθήκοντα καί χρέη τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἶναι νά κηρύττει τό Εὐαγγέλιο, νά διδάσκει καί νά κατηχεῖ τόν λαό τίς ἀλήθειες τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Τό κήρυγμα δέν εἶναι μία ἀπλή πράξη ἀλλά ἱεραργία.

Ἐδῶ ὅμως πρέπει νά ποῦμε καί κάτι ἄλλο καί νά μήν τό παραλείψουμε· ἡ Ἐκκλησία χρέος ἔχει καί ἔργο της εἶναι νά σπέρνει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, δέν κουράζεται καί δέν λυπᾶται νά σπέρνει, μά δέν ἔχει δικαίωμα, οὔτε χρέος νά ποτίζει ἐκείνους πού δέν διψοῦν καί δέν μπορεῖ νά τρέχει πίσω ἀπό ἐκείνους πού περιφρονοῦν καί χλευάζουν τόν θεῖο λόγο. Ἐκεῖνοι εἶναι ὑπεύθυνοι γιά τήν στάση τους καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὑπεύθυνη ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, μόνο γιά ἐκείνους πού θέλουν νά σωθοῦν. Γι' αὐτό ἀκριβῶς, ἂν τό χρέος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά κηρύττει τό Εὐαγγέλιο, τό χρέος καί ἡ εὐθύνη τῶν ἀνθρώπων πού ἀκοῦνε τόν θεῖο λόγο εἶναι μεγάλη. Ὅποιος ἀθετεῖ καί περιφρονεῖ τόν λόγο πού κηρύττει ἡ Ἐκκλησία, δέν ἀθετεῖ καί δέν περιφρονεῖ ἀνθρώπινο λόγο. Ὁ ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας δέν κηρύττει δικές του ἀλήθειες· ὁ λόγος πού λαλεῖ δέν εἶναι λόγος ἀνθρώπων καί σοφία τοῦ κόσμου. Ὁ ποιμένας εἶναι ὑπηρέτης τοῦ λόγου· ὁ λόγος του καί τό κήρυγμά του εἶναι ἀλήθεια πού τήν ἀποκάλυψε στόν κόσμο τό ἅγιον Πνεῦμα. Αὐτό ἐννοεῖ ὁ Χριστός ὅταν λέει στούς ἀποστόλους· «ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει», ὅποιος ἀκούει ἐσᾶς, ἐμένα ἀκούει.

Ἡ εὐθύνη λοιπόν ὅλων μας εἶναι μεγάλη γιά τόν ἑαυτό μας καί τήν σωτηρία μας, ἂν δέν ἐκτιμήσουμε τήν δωρεά τοῦ Χριστοῦ. Ὅποιοι ἀμελοῦν καί περιφρονοῦν τόν λόγο τῆς Ἐκκλησίας, αὐτόν τόν περιφρονημένο λόγο θά συναντήσουν μπροστά τους καί αὐτόν θα βροῦν κριτή καί σ' αὐτόν θά ἀπολογηθοῦν κατά τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως. Τό εἶπε ὁ Χριστός πῶς ὅποιος μέ περιφρονεῖ καί δέν δέχεται τά λόγια μου, ἔχει ἐκεῖνον πού θά τόν κρίνει· ὁ λόγος πού κήρυξα ἐκεῖνος θά τόν κρίνει στήν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Χρέος λοιπόν τῶν ἱερῶν ποιμένων εἶναι νά κηρύττουν τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί εὐθύνη τῶν χριστιανῶν νά ἀκοῦνε καί νά φυλάγουν τόν λόγο. Ὁ Χριστός μακαρίζει ἐκείνους πού ἀκοῦνε τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί τόν κρατοῦν μέσα τους γιά νά καρποφορήσει μέ ὑπομονή· **«Μακάριοι οἱ ἀκούοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί φυλάσσοντες αὐτόν».**

Ἀμήν.